

"Hem d'avantposar la misericòrdia al judici"

Dc, 9/12/2015 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del papa Francesc en el dia de la Santa Immaculada. *Dimarts 8 de desembre de 2015*

En pocs moments tindrè la joia d'obrir la Porta Santa de la Misericòrdia. Realitzem aquest gest -com vaig fer a Bangui- tan senzill com fortament simbòlic a la llum de la Paraula de Déu que hem escoltat, i que posa en primer pla el *primat de la gràcia*. Allò que apareix varies vegades en aquesta Lectura, en efecte, ens desplaça cap aquella expressió que l'àngel Gabriel dirigeix a una dona jove, sorpresa i torbada, indicant el misteri que l'envoltava: "*Alegrat, plena de gràcia*" (Lc, 1,28).

La Verge Maria és cridada -abans de res- a omplir-se de joia per tot quan el Senyor ha complert en ella. La gràcia de Déu l'ha embolcat, fent-la digna d'esdevenir mare de Crist. Quan Gabriel entra a casa seva, també un profund misteri, que va més enllà de la capacitat de la raó, esdevé per ella motiu de joia, motiu de fe, motiu d'abandonament a la paraula que li ve desvetllada. *La plenitud de la gràcia està en el moment de transformar el cor* i el fa capaç d'acomplir un fet tan gran com el de canviar la història de la humanitat.

La festa de la Immaculada Concepció expressa la grandesa de l'amor de Déu. Ell no és només Aquell que perdona el pecat, sinó que en Maria arriba fins a prevenir la culpa originària, que tot home porta amb ell quan entra en aquest món. És *l'amor de Déu que prevé, que anticipa i salva*. L'inici de la història del pecat en el jardí de l'Edèn es desenvolupa en el projecte d'un amor que salva. La paraula del Gènesi ens porta a l'experiència quotidiana que descobrim en la nostra experiència personal. És sempre la temptació de la desobediència, que s'expressa en voler portar la nostra vida independentment de la voluntat de Déu. És aquest l'enemic que atempta contínuament la vida dels homes per contraposar-la al disseny de Déu. No obstant, també la història del pecat és comprensible només a la llum de l'amor que perdona. El pecat només és comprensible sota aquesta llum. Si tot roman relegat al pecat, seriem els més desesperats entre totes les criatures, mentre que la promesa de la victòria de l'amor de Crist amaga tota la misericòrdia del Pare. La paraula de Déu que hem escoltat no dóna lloc al dubte d'aquest propòsit. La Verge Immaculada és, davant nostre, un testimoni privilegiat d'aquesta promesa i del seu compliment.

Aquest Any Extraordinari és també un do de gràcia. Entrar per aquella Porta significa descobrir la profunditat de la misericòrdia del Pare que ens acull a tots i va cap a cadascú de nosaltres en una trobada personal. És Ell que s'acosta! És Ell qui ve a trobar-nos. Serà un Any per *créixer en la convicció de la misericòrdia*. Quanta ofensa dirigida a Déu i a la seva gràcia quan s'afirma, sobretot, que els pecats són castigats segon el seu judici, sense avantposar que són perdonats per la seva misericòrdia (cfr Agustí, *De praedestinatine sanctorum* 12, 24)! Sí, és pròpiament així. Hem d'avantposar la misericòrdia al judici, i en tot cas el judici de Déu serà sempre a la llum de la seva misericòrdia. Travessar la Porta Santa, doncs, en faci sentir *partícips d'aquest misteri de l'amor, de la tendresa*. Abandonem tota forma d'esglai i de por perquè no és pròpia de qui és estimat; visquem -més aviat- *la joia de la trobada amb la gràcia que tot ho transforma*.

Avui, aquí a Roma i en totes les diòcesis dels món, travessant la Porta Santa volem també recordar una altra porta que, fa cinquanta anys, els Pares del Concili Vaticà II van obrir cap el món. Aquesta data no pot ser recordada només per la riquesa dels documents produïts, que fins als nostres dies permeten verificar el gran progrés realitzat en la fe. En primer lloc, però, el Concili va ser una trobada. Una veritable *trobada entre l'Església i els homes del nostre temps*. Una trobada segellada amb la força de l'Esperit que impulsava a la seva Església a sortir de la sequera que per molts anys l'havia reclòs en sí mateixa, per reprendre amb entusiasme el camí missioner. Era reprendre un camí per anar a la trobada cap tot home allà on viu: a la seva ciutat, a la seva cas, al seu lloc de treball... a qualsevol lloc on hi ha una persona, allà l'Església és cridada a encaminar-se per portar l'alegria de l'Evangelí i portar la misericòrdia i el perdó de Déu. Una empenta missionera, doncs, que després d'aquests decennis repregui amb la mateixa força i el mateix entusiasme. El Jubileu ens impliqui cap aquesta obertura i ens obligui a no desatendre *l'esperit sorgit del Vaticà II, aquell del Samarità*, com va recordar el beat Pau VI durant la conclusió del Concili. Que en traspasar avui la Porta Santa ens comprometem a fer nostra la misericòrdia del bon samarità.

Traducció: Paloma Llorente -CatalunyaReligió